

ninger, som jeg kunde ønske fra den højtærede Kirkeminister.

Povlsen: Maa jeg begynde med at takke den højtærede Kirkeminister for den Redegørelse, den højtærede Minister gav for den saakaldte Dr. Kure-Sag. Naar jeg har min Andel i, at denne Redegørelse er fremkommet, er det, fordi jeg mente, at baade Offentligheden og Dr. Kure havde et Krav paa, at Redegørelsen kom frem. Og jeg kunde ønske, at den var kommet noget før. Det var jo nemlig saadan, at Provsteretten blev nedsat for at undersøge Dr. Kures disciplinære Forhold og hans Forhold og Færden i Menigheden i det hele taget, ikke mindst hans Forhold med Hensyn til Konfirmandundervisningen. Der var i den ministerielle Skrivelse, hvormed Provsteretsundersøgelsen blev indledet, udtrykkeligt udtalt, at det egentlige Lærespørgsmaal kunde holdes udenfor. Og umiddelbart efter denne Provsteretsundersøgelse faldt saa Dr. Kures Afskedigelse som Præst.

Offentligheden maatte derfor faa det Indtryk, at der under denne Undersøgelse var fremkommet graverende Ting vedrørende Dr. Kures disciplinære Forhold og hans hele Færden i Menigheden. Jeg synes ikke, der burde være Mulighed for, at saadanne Opfattelser kunde brede sig, for i Virkeligheden fremkom der ved Provsteretsundersøgelsen intet, som kunde sætte nogen afgørende Plet paa Dr. Kures Ære rent menneskeligt set. Der fremkom Vidnesbyrd for ham, og der fremkom Vidnesbyrd imod ham, og jeg maa sige, at de Vidnesbyrd, der fremkom for ham, var for mig fuldt ud lige saa vægtige som de Udtalelser, der fremkom mod ham, og navnlig synes jeg, at de Udtalelser, der fremkom vedrørende hans Forhold til Konfirmandundervisningen, var saadanne, at man fik Indtryk af, at her var der egentlig ikke noget at bebrejde Dr. Kure. Jeg synes, at Dr. Kure har et Krav paa, at det bliver kendt, at dette i Virkeligheden var Resultatet af Provsteretsundersøgelsen.

Jeg kunde have ønsket, at man fra første Færd af havde behandlet Kure-Sagen, ikke ud fra et disciplinært Synspunkt, heller ikke ud fra et teologisk Synspunkt, men ud fra et patologisk. For mig staar Dr. Kure som en velbegavet Mand, paa mange Omraader en højtbegavet Mand, der imidlertid er kommet ud af sin Sindsligevægt, og som trænger til at komme i Ro, for om han muligt kunde vinde sin Sindsligevægt tilbage. Derfor kunde jeg have ønsket, at man fra første Færd af havde tilstræbt en Ordning, hvorved Dr. Kure var kommet

ud af præstelig Virksomhed, i hvert Fald for en Tid, saa man kunde se, om han atter kunde komme i Sindsligevægt og kunde overtage sit Embede. Nu er han imidlertid afskediget, og man maa derefter ønske, at han maatte kunne finde den Ro, som han aabénbart trænger til, saaledes at han kunde genvinde sin Sindsligevægt, for at de ubestridelig gode Evner, han er i Besiddelse af, kunde finde en god Anvendelse.

I øvrigt har jeg ikke noget at tilføje til den højtærede Kirkeministers Redegørelse. Naar Kirkeministeren mente, at han maatte afskedige Dr. Kure nu, skal jeg ikke bebrejde ham noget i saa Henseende; der var jo uhyre meget, der talte derfor. Jeg har kun udtalt mine Ønsker i saa Henseende.

Derefter skal jeg gaa over til det foreliggende Lovforslag, der jo er fremkommet paa Grund af den Revisionsbestemmelse, som findes i den gældende Lov af 30. Juni 1922. Maa jeg dog i denne Forbindelse sige, at naar den højtærede Kirkeminister syntes at mene og Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Julin, tydeligt gav Udtryk for, at han mente, at saafremt dette Lovforslag ikke gennemførtes, bortfaldt Loven af 30. Juni 1922, saa er dette ikke rigtigt. Den paagældende Bestemmelse fastsætter kun, at Loven skal forelægges til Revision; vedtages Lovforslaget her ikke, ja, saa er selvfølgelig Loven af 1922 stadig gældende.

Det er altsaa kun et Revisionsforslag, der her er forelagt, og det adskiller sig ikke paa afgørende Maade fra den gældende Lov. Der er derfor efter min Mening heller ikke Grund til at komme ind paa en længere Drøftelse deraf; denne Sag er drøftet indgaaende i dette Ting, baade i 1920 og i 1922. Loven har virket i 7 Aar, og der er da Mulighed for, at man har gjort en Del Erfaringer. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ønskede at faa nærmere redet ud for de Erfaringer, man har gjort. Noget ligger allerede klart for Dagen, og det er, at der egentlig ikke har været større Efterspørgsel efter — jeg tør ikke sige de egentlige Lægmandspræster, for jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen i, at det er et overordentlig uheldigt Udtryk, men efter ikke teologisk uddannede Lægmand. Det har navnlig været Missionærer og dansk-amerikanske Præster, der er rykket ind i Præsteembederne; og vedrørende disse vil jeg sige, at jeg tror ikke blot, man derved fik en Hjælp i en for den danske Folkekirke vanskelig Tid, i en Tid, hvor det kneb